

Тази пакостна за Астрономията теория, наречена Птолomeева, е просъществувала чакъ до днѣтъ на Коперника — 1543 година.

Коперникъ доказа вѣрността на старата теория и тя биде наречена вече на негово име. Системата на Коперникъ поставя въ центъра на слънчевата система не вече земята, а слънцето, около което нашето обиталище и всички останали планети се въртятъ, извършвайки своитѣ обиколки въ различни периоди отъ време. Звездитѣ споредъ тази теория сж слънца, които поради своята много голѣма отдалеченостъ ни се струватъ неподвижни.

За да просъществува Птолomeевата теория цѣли 17 вѣка, сж виновни повече нравитѣ, отколкото самата наука. Всѣки, който се осмѣлявалъ да твърди противното на тази теория е заплащалъ съ живота си, и навѣрно много свѣтилници на науката, които преди Коперника сж се опитвали да откриятъ истината, сж загивали подъ ножа на палача.

Както ще видимъ по-нататкъ, планетитѣ Меркурий и Венера, сж по-близко до слънцето отъ колкото нашата земя. Като така, тѣ понѣкога може да се случатъ точно между насъ и диска на слънцето. Това преминаване на тѣзи две планети предъ диска на нашето свѣтило, се нарича на астрономически езикъ **транзитиране**.

Интересно е да се отбележи, че периодитѣ на транзитирането на една и сжща планета сж много не еднакви. При Венера, на примѣръ, тѣзи периоди сж 8 години и следъ това 122 години. Този фактъ се обяснява съ това, че планетата транзитира веднажъ при единия край на слънчевия дискъ и въ края на по-малкия периодъ — при другия, когато напуска вече слънцето, за да се върне следъ 122 години.

Транзититѣ на Меркурий сж много по чести